

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și nouă

Dezvăluirea țesăturii profetice: visul lui William Miller și restaurarea adevărilor fundamentale în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-01-03

हम अंतमि दनिं मे वलियिम मलिर के स्वप्न के भवषियवाणीगत अनुप्रयोग पर वचिर कर रहे है, जहाँ सभी भवषियवाणियाँ अपनी परपूरण पूरूपिाती है। मलिर का स्वप्न एडवेटवाद की उन आधारभूत सच्चाइयों की खोज, स्थापना, अस्वीकृति, दफनाया जाना और पुनरस्थापना की पहचान करता है, जो मलिर की सेवकाई के माध्यम से संगृहीत की गई थी। वे आधारभूत सच्चाइयाँ उन सच्चाइयों का प्रतिनिधित्व करती थीं जो 1798 में खोली गई थीं। उन सच्चाइयों का प्रतिनिधित्व उलै नदी के दर्शन द्वारा किया गया है। मलिर का स्वप्न, जैसा कि *Early Writings* पुस्तक में अभिलिखित है, उसका दूसरा स्वप्न था, और उस स्वप्न का प्रतिरूप नबूकदनेस्सर के दूसरे स्वप्न द्वारा पूर्व में प्रस्तुत किया गया था, जैसे स्वयं मलिर भी नबूकदनेस्सर द्वारा प्रतिरूपित किया गया था।

Articolele anterioare au demonstrat cum încheierea perioadei de „șapte vremi” din viața lui Nebucadnețar, în care a trăit cu inima unei fiare, s-a sfârșit simbolic în 1798. Atunci împărăția i-a fost restaurată și, pentru prima dată, Nebucadnețar a reprezentat un om pe deplin convertit. În termenii „vremii sfârșitului”, în 1798, el i-a reprezentat pe „cei înțelepți”. Am identificat, de asemenea, că, în calitate de întâiul împărat al Babilonului, judecata de „șapte vremi” a lui Nebucadnețar a prefigurat judecata celor două mii cinci sute douăzeci ale lui Belșatar (mene, mene, tekel, upharsin), care a fost ultimul împărat al Babilonului.

„Ultimului conducător al Babilonului, după cum în chip simbolic celui dintâi, îi venise sentința Veghetorului divin: «Împărate, ... ți se spune: Împărăția s-a depărtat de la tine.» Daniel 4:31.”
Profeți și regi, 533.

Sora White a numit pe Belșatar, în ceasul judecății sale, „împăratul nechibzuit”. La încheierea ceasului de judecată al lui Nebucadnețar, acesta îl reprezintă pe „împăratul înțelept”, căci a avut de câștigat de pe urma judecății de „șapte vremi”, iar Belșatar, deși cunoștea această istorie, a refuzat să aibă de câștigat de pe urma ei.

„Но любовта на Валтасар към развлеченията и самопрославянето заличи уроците, които той никога не биваше да забравя; и той извърши грехове, подобни на онези, които навлякоха явни съдби над Навуходоносор. Той пропиля възможностите, милостиво предоставени му, като пренебрегна да използва възможностите, които бяха в обсега му, за да се запознае с истината. „Какво трябва да направя, за да се спася?” беше въпрос, който великият, но неразумен цар отмина с безразличие.“ Bible Echo, April 25, 1898.

Nabucodonosor este un simbol al „înțelepților” din 1798, care înțeleg creșterea cunoștinței la vremea sfârșitului.

„Abia îi părăsise buzele lăudăroasa cuvântare, când un glas din Cer i-a vestit că venise timpul rânduit de Dumnezeu pentru judecată. Într-o clipă, mintea i-a fost luată și a ajuns ca o fiară. Timp de șapte ani a fost astfel înjosit. La sfârșitul acestei vremi, mintea i-a fost redată și atunci,

ridicându-și privirea cu smerenie spre marele Dumnezeu al Cerului, a recunoscut mâna divină în această pedeapsă și a fost din nou așezat pe tronul său.

„Într-o proclamare publică, împăratul Nebucadnețar și-a recunoscut vina și marea milă a lui Dumnezeu în restaurarea sa. Acesta a fost ultimul act al vieții sale consemnat în Istoria Sacră.”
Review and Herald, 1 februarie 1881.

La sfârșitul celor „șapte vremuri” ale lui Nebucadnețar, el a făcut o proclamare publică, care a inclus o mărturisire publică. Miller, asemenea lui Nebucadnețar, îi simbolizează pe cei „înțelepți” din 1798, care înțeleg sporirea cunoștinței la vremea sfârșitului. Amândoi au avut două vise, iar al doilea vis al fiecăruia identifică în mod simbolic „șapte vremuri”. În articolele anterioare s-a arătat că „șapte vremuri” marchează un punct de tranziție.

În anul 1798, Nebucadnețar marchează o trecere de la starea sa de mândrie la starea celor înțelepți. Aceasta a inclus mărturisirea sa publică. Anul 1798 a fost, de asemenea, punctul de tranziție dintre a cincea și a șasea împărăție a profeției biblice. El a marcat totodată sosirea primului înger, indicând astfel o nouă dispensațiune, căci avertizarea despre judecata care urma să vină nu putea avea loc până când cea de-a cincea împărăție a profeției biblice nu primise rana ei de moarte.

„Mesajul însuși aduce lumină cu privire la timpul în care trebuie să aibă loc această mișcare. Se declară că este o parte a „evangheliei veșnice” și vestește deschiderea judecății. Mesajul mântuirii a fost propovăduit în toate veacurile; dar acest mesaj este o parte a Evangheliei care putea fi proclamată numai în zilele de pe urmă, căci numai atunci putea fi adevărat că a sosit ceasul judecății. Profețiile prezintă o succesiune de evenimente care conduc până la deschiderea judecății. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru cartea lui Daniel. Dar acea parte a profeției sale care se referea la zilele de pe urmă, lui Daniel i s-a poruncit să o închidă și să o pecetluiască „până la vremea sfârșitului”. Numai când ajungem la această vreme putea fi proclamat un mesaj privitor la judecată, întemeiat pe împlinirea acestor profeții. Dar la vremea sfârșitului, spune profetul, „mulți vor alerga înapoi și încolo, și cunoștința va crește”.
Daniel 12:4.

ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਉਹ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।” 2 ਥੋਮਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:3। ਮਹਾਨ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਅਤੇ “ਪਾਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ” ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। “ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ,” ਜਿਸ ਨੂੰ “ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ,” “ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ,” ਅਤੇ “ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ” ਵੀ ਕਹਿ ਰਾਇ ਹੈ, ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਰਾਇ ਸੀ, 1260 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਸਰਵੋਚਤਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਾਂ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਨੂੰ 1798 ਸਾਲ ਤੱਕ ਸਮੇਟਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਯੋਗਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

„Un asemenea mesaj nu a fost dat niciodată în veacurile trecute. Pavel, după cum am văzut, nu l-a propovăduit; el își îndrepta frații spre viitorul atunci încă foarte îndepărtat al venirii Domnului. Reformatorii nu l-au vestit. Martin Luther a plasat judecata la aproximativ trei sute de ani în viitor față de vremea sa. Dar, începând cu 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut, iar mulți au proclamat mesajul solemn al apropierii judecății.”

Tragedia veacurilor, 356.

Muna 1798, hudüba ta säbuwar gudanar da aikin ceto ta iso, kuma wannan sabuwar hudübar ta yi gargadin wata hudüba dabam da za ta fara a 1844. A lokacin wannan sauyin hudüba, za a rufe wata kofa, kuma a buƙe wata kofa.

Ande andika ku mutumwa wa kanisa riri mu Firaderufiya, uti; Ibi bintu ni byo avuga uwera, uw'ukuri, ufise urufunguzo rwa Dawidi, yugurura ata wushobora kwugara; kandi yugara ata wushobora kwugurura; Nzi ibikorwa vyawe: ehe, nagushize imbere urugi rwuguruye, kandi nta muntu ashobora kurwugara: kuko ufise utuguvu duke, kandi wazigamye ijambo ryanje, kandi ntiwahakanye izina ryanje. Ivyahishuriwe Yohana 3:7, 8.

Deschiderea unei uși marchează o nouă dispensațiune. A existat o schimbare dispensațională a împărățiilor și a mesajului în 1798, la sfârșitul primei indignări, care s-a împlinit din 723 î.Hr. până în 1798. A existat, de asemenea, o schimbare dispensațională în 1844, la sfârșitul ultimei indignări, care s-a împlinit din 677 î.Hr. până în 1844. În 1798, sosise dispensațiunea mesajului primului înger, care avertiza despre judecata apropiată. Atât Nebucadnețar, cât și Miller sunt reprezentați ca „cei înțelepți”, la „vremea sfârșitului”, când „ușa” a fost deschisă spre dispensațiunea internă a mesajului primului înger și spre schimbarea externă de dispensațiune de la fiara din mare la fiara de pe pământ. Dispensațiunea mesajului primului înger s-a împlinit când ușa către Sfânta Sfințelor a fost deschisă la 22 octombrie 1844 și au sosit dispensațiunea celui de-al treilea înger și judecata de cercetare.

Al doilea vis al lui Miller începe atunci când s-a deschis o ușă în 1798 și se încheie atunci când s-a deschis o ușă în perioada de tranziție a celor „doi martori”, care sunt readuși la viață pentru a proclama solia Strigătului de la Miezul Noptii. În mod profetic, atât Nebucadnețar, cât și Miller au reprezentat tranziția de la împărăția fiarei care se ridică din mare la împărăția fiarei care se ridică din pământ, în 1798. Amândoi reprezintă vestirea apropierei și a sosirii judecății de cercetare în 1844. Anii 1798 și 1844 reprezintă încheierea primei și ultimei „indignări” ale lui Dumnezeu împotriva poporului Său, împlinite de-a lungul perioadei de „șapte vremi”, așa cum este prezentată în Leviticul douăzeci și șase. Cei patruzeci și șase de ani de la 1798 până la 1844 reprezintă ridicarea templului spiritual, la care Solul legământului a venit deodată la 22 octombrie 1844, când Hristos a trecut din Locul Sfânt în Locul Preasfânt.

1798 და 1844 აღნიშნავს გადასვლებს (ერთზე მეტს), რომლებიც მონიშნულია „შვიდი ჟამით“. მილერიტული ფილადელფიური ადვენტიზმიდან მილერიტულ ლაოდვიკურ ადვენტიზმზე გადასვლა 1856 წელს ასევე მონიშნული იყო „შვიდი ჟამის“ შესახებ ცოდნის ზრდით, რომელიც შემდეგ, 1863 წელს, უარყოფილ იქნა. 1798 წელს იყო დანიელის წიგნიდან მომდინარე ცოდნის ზრდა, რომელიც მოიცავდა ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავიდან იმავე „შვიდ ჟამს“, რომელიც მილერიტული ფილადელფიური ადვენტიზმის დასასრულს უარყოფილ უნდა ყოფილიყო.

Tranziția mișcării primului înger de la Philadelphia la Laodicea a fost reprezentată de cei șapte ani din 1856 până în 1863. Solia Laodiceană a sosit în 1856, iar timp de șapte ani, noua lumină a „celor șapte timpuri”, care fusese desigilată, a produs un proces de încercare în trei pași, pe care

adventismul l-a ratat în 1863. Au fost dați șapte ani pentru ca lumina „celor șapte timpuri” fie să fie primită, fie să fie respinsă. Tranziția mișcării adventiste milerite filadelfiene la adventismul milerit laodicean prefigurează inversarea succesiunii la sfârșit: tranziția mișcării laodiceene a îngerului al treilea la mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea.

Proroctwa sześćdziesięciu pięciu lat u Izajasza wyznacza początek pierwszego i ostatniego oburzenia Boga przeciwko najpierw północnemu, a następnie południowemu królestwu Izraela.

Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; și, în decurs de șizeci și cinci de ani, Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Isaia 7:8.

Profeția lui Isaia despre șizeci și cinci de ani a fost dată în 742 î.Hr., iar în decurs de șizeci și cinci de ani împărăția de nord avea să dispară. La nouăsprezece ani după 742 î.Hr., în 723 î.Hr., împărăția de nord a fost dusă în robie de către Asiria. La încheierea celor șizeci și cinci de ani a început indignarea împotriva împărăției de sud, în 677 î.Hr., când Manase a fost luat captiv de babilonieni. Prin urmare, cei șizeci și cinci de ani reprezintă o perioadă de nouăsprezece ani până la prima captivitate a împărăției de nord, apoi încă patruzeci și șase de ani până la captivitatea lui Manase.

Aceste profeții și-au atins împlinirile lor respective în 1798, 1844 și 1863. În 1798, a avut loc o tranziție internă a soliei mântuirii odată cu venirea primului înger și, de asemenea, a avut loc o tranziție externă a împărățiilor profeției biblice. În 1844, a avut loc o tranziție internă a soliei mântuirii, când ușa s-a închis pentru Locul Sfânt și a început judecata de cercetare odată cu venirea celui de-al treilea înger. În 1863, a avut loc o schimbare externă, când ambele coarne ale fiarei pământului s-au împărțit în două clase.

Cornul republican s-a divizat în cele două partide politice care aveau să domine de atunci înainte istoria fiarei pământului. Cornul protestant s-a divizat în două manifestări apostate: o grupare care pretindea că este protestantă și care susținea că păzește Sabatul zilei a șaptea, și o altă categorie care pretindea că este protestantă, dar care susținea ziua soarelui ca zi aleasă de închinare.

În acea istorie, cornul protestant care ieșise din Evul Întunecat a fost pus la probă din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, a căzut la această probă și a trecut de la poporul protestant păzitor al duminicii la poporul protestant apostat păzitor al duminicii.

În istoria adevăratului corn protestant, care a fost întemeiat și identificat în 1844, a avut loc un proces de încercare din 1856 până în 1863. Apoi, adevăratul corn protestant păzitor al Sabatului a trecut atât de la Filadelfia la Laodicea, cât și de la adevăratul popor protestant păzitor al Sabatului la cornul protestant apostat păzitor al Sabatului. „Cele șapte vremi” sunt asociate cu anii 1798, 1844, 1856 și 1863. „Cele șapte vremi” sunt un simbol asociat cu un punct de tranziție, iar acest adevăr este întemeiat pe mai mulți martori.

În 1798, a avut loc o creștere a cunoștinței cu privire la „șapte vremi”, deoarece chiar prima profeție de timp pe care Miller a descoperit-o a fost tocmai acel adevăr. Până în 1863, acel adevăr fusese respins, identificând astfel încheierea perioadei finale a celor șizeci și cinci de ani ai profeției prezentate în capitolul șapte din Isaia.

Profeția completă de două mii cinci sute douăzeci de ani are o perioadă de șaizeci și cinci de ani atât la început, cât și la sfârșit, într-un mod de imagine inversă, asemenea unei oglindiri. La începutul sfârșitului, cei șaizeci și cinci de ani (1798), prefigurați de începutul începutului, cei șaizeci și cinci de ani din 742 î.Hr., când a fost dată profeția, a existat o sporire a cunoștinței cu privire la „cele șapte vremi”, pe care „cei înțelepți” dintre milleriți au înțeles-o și au proclamat-o. La sfârșitul sfârșitului, în cei șaizeci și cinci de ani până în 1863, a existat o altă sporire a cunoștinței asupra aceluiași adevăr, care a fost în cele din urmă respins de „preoții” de curând încoronați ai adevăratului corn protestant.

Poporul Meu este nimic din lipsă de cunoștință; pentru că tu ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, și nu-Mi vei mai fi preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Creșterea cunoștinței, atunci când cartea lui Daniel este desigilată, este asociată cu „șapte vremi”, astfel încât ea nu este doar un simbol al unui punct de tranziție, ci și al desigilării mesajului profetic.

O altă tranziție a început la 18 iulie 2020, odată cu prima dezamăgire, care a inaugurat „vremea de așteptare” și a marcat începutul celor trei zile și jumătate din capitolul unsprezece al Apocalipsei, în care cei doi martori zăceau morți pe ulița cetății celei mari, Sodoma și Egipt.

Le 18 juillet 2020 marque le commencement de trois jours et demi symboliques (un « sept temps »), qui avaient été illustrés par l'histoire de 1856 à 1863. Ces deux périodes sont des symboles des « sept temps ». Ces deux périodes marquent un changement de dispensation (une transition). Ces deux périodes représentent un accroissement de la connaissance associé aux « sept temps ».

A fost în perioada de tranziție de la împărăția Babilonului la împărăția Medo-Persiei când Daniel a rostit rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, identificând astfel rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase ca un semn de hotar al tranziției zilelor de pe urmă. În visul lui Miller, la sfârșitul a șapte ocurențe ale cuvântului „împrăștiere”, Miller atât plânge, cât și se roagă. Plânsul marchează punctul în care Leul din seminția lui Iuda (omul cu peria de praf) descoperă o solie care fusese pecetluită.

Rugăciunea lui Miller marchează rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase a lui Daniel, care este asociată cu „șapte vremi” și are loc atunci când ușa și ferestrele au fost deschise în visul lui Miller. Dar rugăciunea lui Daniel, din capitolul nouă, se aliniază de asemenea cu rugăciunea lui Daniel din capitolul doi. Ea se aliniază, de asemenea, cu rugăciunea de mărturisire a lui Nebucadnețar de la încheierea celor „șapte vremi” ale sale.

Astfel, rugăciunea lui Miller a fost reprezentată prin rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, care era o rugăciune publică de mărturisire și o rugăciune de cerere pentru desigilarea ultimei taine profetice, deoarece toată profeția ilustrează zilele de pe urmă. Prin urmare, taina din Daniel capitolul doi reprezintă ultima taină care trebuie desigilată. Rugăciunea lui Miller, în visul său, era o rugăciune de neliniște și de indignare dreaptă cu privire la urâciunile care se petrecuseră cu nestematele din camera sa. Neliniștea lui era ilustrată de aceia care suspină și strigă în Ezechiel

capitolul nouă, în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Miller a urmărit cum adevărurile erau îngropate treptat de doctrine contrafăcute, ajungând în cele din urmă într-un punct în care sicriul (Biblia însăși) a fost distrus. Distrugerea sicriului lui Miller a avut loc în a treia generație a adventismului, când s-a produs o mișcare deliberată de a pune deoparte Biblia King James în favoarea versiunilor moderne corupte ale Bibliei, întemeiate pe catolicism.

Miller a plâns, apoi s-a rugat, și îndată s-a deschis o ușă, iar toți oamenii au plecat. Apoi a intrat omul cu peria pentru praf (Leul din seminția lui Iuda), a deschis ferestrele și a început să curețe. Atunci Miller și-a exprimat îngrijorarea cu privire la giuvaerurile împrăștiate, iar omul cu peria pentru praf a făgăduit că va avea grijă de giuvaeruri. În învălmășeala lucrării de curățire a omului cu peria pentru praf, Miller și-a închis ochii pentru o clipă, iar când și-a deschis ochii, gunoiul dispăruse. Giuvaerurile erau împrăștiate prin încăpere, iar omul cu peria pentru praf a așezat apoi pe masă caseta mai mare, a adunat giuvaerurile și le-a aruncat în casetă și a spus: „vino și vezi.”

Izrazul „vino și vezi” este un simbol că un adevăr tocmai a fost desigilat. Adevărul care este desigilat pentru Miller este adevărul final, căci următorul lucru care are loc este trezirea lui Miller la „strigăt”, reprezentând marea strigare. Miller a fost ultimul care a primit solia Strigătului de la Miezul Noptii în istoria milleriților și, chiar înainte de strigătul care îl trezește în vis, și-a închis ochii pentru o clipă. Singurul pasaj din Biblie care face referire la „o clipă” și la „ochi” identifică prima înviere.

Iată, vă arăt o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, și morții vor învia nesticăcioși, iar noi vom fi schimbați. Căci acest trup stricăcios trebuie să se îmbrace în nesticăciune, și acest trup muritor trebuie să se îmbrace în nemuire. 1 Corinteni 15:51-53.

În istoria tranziției mișcării laodiceene a îngerului al treilea către mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea, așa cum este reprezentată în capitolul unsprezece din Apocalipsa, Miller îi reprezintă pe cei din urmă dintre fecioarele înțelepte care au primit solia Strigătului de la Miezul Noptii. Cei dintâi care au primit-o au fost cei mai spirituali.

„Aceasta a fost strigarea de la miezul nopții, care trebuia să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer ca să-i trezească pe sfinții descurajați și să-i pregătească pentru marea lucrare care le stătea înaintea. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!» Cei cărora le-a fost încredințată această strigare s-au grăbit și, în puterea Duhului Sfânt, au vestit solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu s-a întemeiat pe înțelepciunea și învățătura oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi care au auzit strigarea nu i s-au putut împotrivi. Cei mai spirituali au primit această solie cei dintâi, iar aceia care mai înainte fuseseră în fruntea lucrării au fost cei din urmă care au primit-o și au contribuit la amplificarea strigării: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!»” Early Writings, 238.

La sfârșitul celor trei zile și jumătate simbolice din capitolul unsprezece al Apocalipsei, este vestit primul dintre cele două mesaje, reprezentat în capitolul treizeci și șapte al lui Ezechiel. Primul mesaj adună laolaltă oasele moarte și risipite, dar ele sunt încă moarte. Mesajul a fost prezentat de glasul care striga „în pustie”, identificând astfel faptul că mesajul lui Ezechiel începe înainte ca cele trei zile și jumătate simbolice să se fi încheiat. Aceste trei zile și jumătate reprezintă o „pustie”, și din „pustie” este proclamat mesajul. „Pustia” este, de asemenea, un simbol al „celor șapte vremi”, care marchează o tranziție și o desigilare ce introduce un proces de încercare.

Există o dezvoltare progresivă a mesajului și o primire progresivă a acestuia, așa cum este ilustrat prin Strigătul de la Miezul Noptii din istoria millerită. Cei mai spirituali au fost primii care au primit mesajul glasului celui ce strigă în pustie, iar istoricii adventismului fac trimitere la o scrisoare scrisă de William Miller cu doar câteva zile înainte de 22 octombrie 1844, în care Miller mărturisește că, în cele din urmă, a înțeles și a acceptat mesajul lui Samuel Snow despre Strigătul de la Miezul Noptii.

„Dragă Frate Himes: Văd o slavă în luna a șaptea pe care n-am văzut-o niciodată înainte. Deși Domnul îmi arătase semnificația tipică a lunii a șaptea acum un an și jumătate, totuși nu înțelesesem puterea tipurilor. Acum, binecuvântat fie Numele Domnului, văd în Scripturi o frumusețe, o armonie și o concordanță pentru care m-am rugat multă vreme, dar pe care n-am văzut-o până astăzi. Mulțumește Domnului, o, suflete al meu. Fratele Snow, Fratele Storrs și alții să fie binecuvântați pentru faptul că au fost instrumente în deschiderea ochilor mei. Sunt aproape acasă. Slavă! Slavă! Slavă! Slavă!” William Miller, Signs of the Times, 16 octombrie 1844.

În repetarea istoriei Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum este reprezentată în visul lui Miller, Miller și-a închis ochii pentru o clipă. Astfel, „într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea de pe urmă; căci trâmbița va suna, și morții vor învia”. În visul lui Miller, el îi reprezintă pe cei din urmă care primesc solia Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum s-a întâmplat și în propria sa istorie. El îi reprezintă pe aceia care, în cele din urmă, acceptă solia chiar înainte ca omul cu peria de murdărie să adune giuvaerurile împrăștiate și să le arunce în sipetul mai mare. În capitolul unsprezece din Apocalipsa, cei din urmă care acceptă a doua solie a lui Ezechiel, care este solia celor patru vânturi ale Islamului, care este de asemenea solia sigilării, fac astfel chiar înainte ca ultima dintre cele șapte trâmbițe să sune, care este trâmbița „celei de-a treia Vai”. „Într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea de pe urmă. Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15:52)

Passage tersebut sedang mengidentifikasi kebangkitan pertama yang terjadi pada kedatangan kedua, namun ada juga kebangkitan tulang-tulang kering yang mati (dua saksi) yang terjadi pada saat gempa bumi besar dalam Wahyu pasal sebelas. Pada “saat” gempa itu, sangkakala terakhir dari ketujuh sangkakala dibunyikan, dan saksi-saksi mati yang berada di jalan itu dihidupkan kembali, bukan sebagai orang-orang Laodikia, melainkan sebagai orang-orang Filadelfia, karena pada bunyi sangkakala dari Celaka yang ketiga, kedua saksi itu telah dimeteraikan dan diubah menjadi tidak dapat binasa, sebab mereka tidak akan pernah lagi berbuat dosa. Miller melambangkan orang terakhir yang menerima pekabaran yang menghidupkan kedua saksi itu,

yaitu pekabaran tentang keempat mata angin Islam, dan itulah pekabaran pemeteraian.

Sunetul acelei trâmbițe ridică pe ultimul dintre oasele uscate ale morților care fuseseră împrăștiate pe ulița Sodomei și a Egiptului. Miller a privit cum adevărurile erau îngropate dreptat de doctrine contrafăcute. În cele din urmă, Miller a plâns, marcând timpul când dezpecetluirea avea să înceapă, căci dezpecetluirea este o lucrare progresivă. Acea dezpecetluire a început în perioada de încheiere a celor trei zile și jumătate.

Po ce Miller zaplakal, do vyprávění vstoupil Ten, který měl moc odpečetit zapečetěnou knihu. V Millerově snu to byl Muž s kartáčem na špinu. Miller se pak modlil a ihned se otevřely dveře, čímž byl označen bod, v němž mělo laodicejské hnutí třetího anděla přejít v filadelfské hnutí třetího anděla. Jeho modlitba byla modlitbou Leviticus dvacet šest; byla to modlitba za porozumění konečnému prorockému tajemství a veřejné vyznání vzpoury, která přivedla na dva svědky tři a půl dne; byla to modlitba těch, kteří jsou zapečetěni v Ezekiel kapitole devět.

După rugăciune, Hristos (omul cu peria de praf) a intrat și a început să curețe încăperea. La sfârșitul lucrării de curățire a omului cu peria de praf, Miller și-a închis ochii pentru o clipă, indicând sfârșitul perioadei în care oasele uscate ale morților urmau să fie înviate. Apoi omul cu peria de praf a adunat giuvaerurile risipite din încăperea lui Miller și le-a așezat într-un sicriu nou, mai mare, pe o masă din centrul încăperii lui Miller, pe măsură ce cei doi martori sunt înălțați ca steag. Ca steag, ei cheamă apoi către cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care este încă în Babilon, să „vină și să vadă” solia pe care Leul din seminția lui Iuda tocmai a aruncat-o în noul sicriu, mai mare.

În articolul următor vom începe să examinăm viziunea râului Ulai ca simbol al adevărurilor din cartea lui Daniel, care a fost desigilată în 1798. Am așezat dinainte câteva puncte de referință pentru această examinare. Primul este că solia milleriților a fost desăvârșită (în stadiul ei de dezvoltare), dar incompletă. Ea a fost așezată în cadrul a două, nu a trei puteri pustiitoare. Al doilea este că, atunci când visul lui Miller identifică restaurarea finală a adevărurilor fundamentale, aceste adevăruri fundamentale sunt atunci „de zece ori mai strălucitoare” decât slava lor de la început. Un al treilea punct este că mișcarea primului înger (mișcarea millerită) se repetă în mișcarea celui de-al treilea înger, însă cu câteva avertismente importante. Milleriții, ca simbol, erau filadelfieni; ei erau un Nebucadnețar convertit, dar care, în cele din urmă și din nefericire, „a rezidit Ierihonul” în 1863.

Mișcarea celui de-al treilea înger a început ca laodiceeni, având nevoie de convertire, însă în cele din urmă ei aveau să participe la distrugerea finală a Ierihonului (Ierihonul zilelor de pe urmă).

„Mântuitorul nu venise să înlătore ceea ce spusese patriarhii și profeții; căci El Însuși vorbise prin acești bărbați reprezentativi. Toate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu veneau de la El. Dar aceste nestemate de neprețuit fuseseră așezate în monturi false. Lumina lor prețioasă fusese făcută să slujească rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din cadrul lor de rătăcire și reșezate în cadrul adevărului. Această lucrare numai o mână divină o putea împlini. Prin legătura ei cu rătăcirea, adevărul slujise cauzei vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze acolo unde avea să-L proslăvească pe Dumnezeu și să lucreze

mântuirea omenirii.” Hristos, Lumina lumii, 287.